

Még Sorvagurban voltunk amikor arról tanakodtunk, hogy melyik lenne a legalkalmasabb kiindulási pont, ha Izlandra szeretnénk áthajózni, de hamarosan rájöttünk, hogy a nagy távolság miatt ez édes mindegy. Nagyobb fejtörést okozott a kikötői vízszint alakulása, amihez még hozzá kellett gondolnunk az Almanach által, a sziget nyugati tartományában az áramlás bizonyos időszakára jelzett veszélyes hullámzás kialakulását is. Valamint azt, hogy ha lehet olyankor menjünk, amikor az áramlás nem ellenünk dolgozik, hanem a segítségünkre van. (Szóval Zoli esténként matekozik eleget, hogy eldöntse a másnapi indulás időpontját.) Már ez is elég komoly fejtörést okozott, no de a legfontosabbról, az időjárásról még nem tudtunk semmit. Szombaton este Csenge és Zoli ismét elrollereztek a repülőtérről melletti szállodába egy kis friss időjárásjelentésért. Mindkét általunk figyelt meteo szolgáltatás vasárnapra még erős, 25-28 csomós szeleket jósolt, ám mintegy engeztelésként a következő napokra lágy szellőket és kis hullámzást jövendölt. Úgy gondoltuk, nekünk 3 napra lesz szükségünk az átkeléshez és fontosabb a távolabbi jó kilátás, mint a pillanatnyi nehézség, ezért elindulunk vasárnap reggel. A következő nagy szeleket és rossz időt csütörtök hajnalra ígérték, de tudtuk tapasztalatból, hogy az előrejelzések ilyen távon már sokat tévedhetnek. Tévedtek is, csak nem kellett hozzá olyan sokat váni, no de ne szaladjunk ennyire a dolgok elébe.

2012. július 29. Vasárnap.

Míg Sorvagur lakosságának apraja–nagyja elment Torshavnba, a fővárosba a nemzeti ünnep, -a Szent Olaf nap- eseményeire, mi kenyeret vettünk a benzinkúthoz tartozó minden boltban és eloldottuk a hajó köteleit. Szerencsére még volt annyi víz a mólónál, és nem volt annyi áramlás a kikötő bejáratában, hogy a kihajózásnál gondot okozott volna, de ilyenkor azért mindig nagy az izgalom. Persze ez a kapitányon egyáltalán nem látszik, úgy manőverezik már Maiával, hogy igazán összeszokott páros benyomását keltik. Mégegyszer megcsodáltuk a különös sziklaképződményeket majd elgondolkodtunk azon a látványon ami a sziklacsücsök felől fogadott.





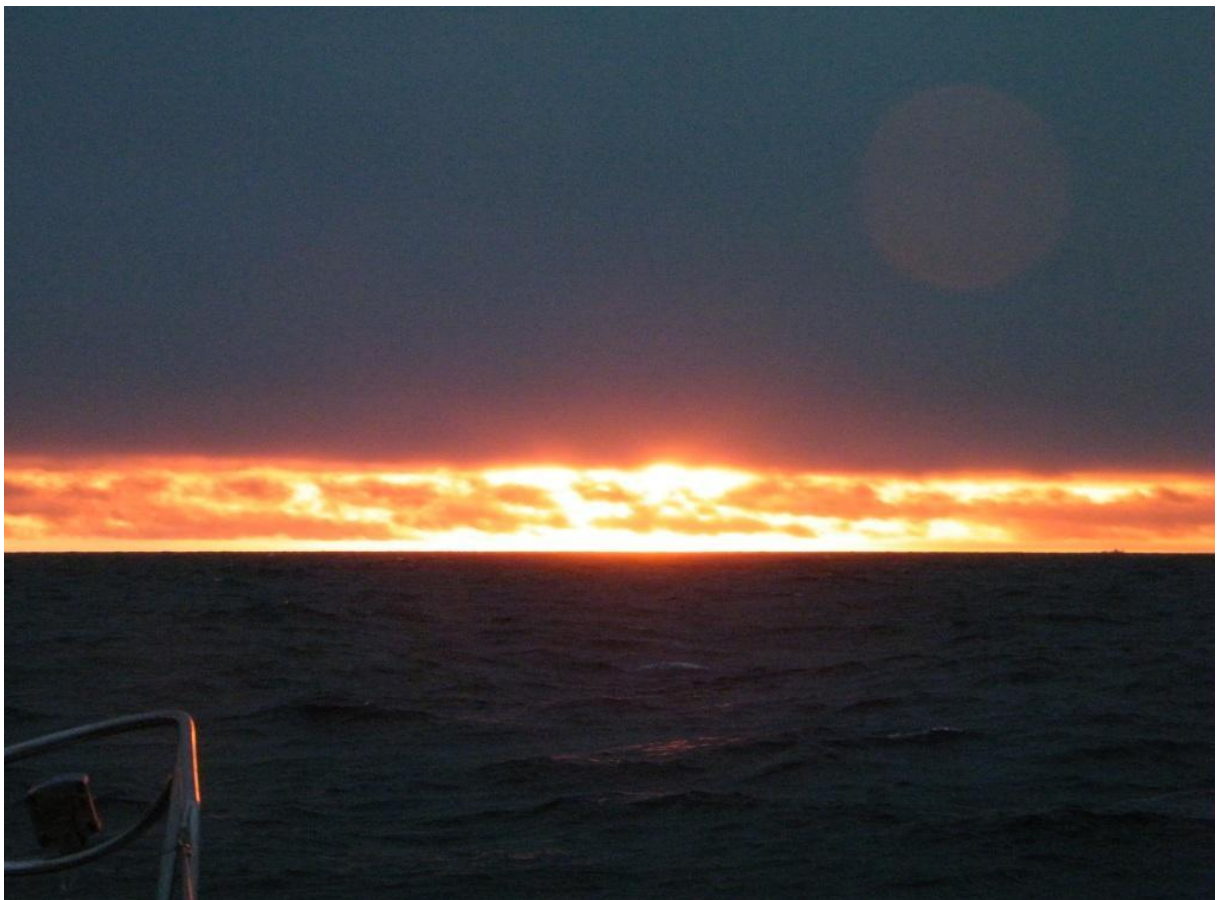
A szél odakinn láthatóan olyan hullámzást keltett, amely előre vetítette eljövendő nehéz sorsunkat. Azon a részen a víz felett időnként mint egybefüggő ködöt vitte a habok taraját a szél. A megígért 25 csomós szélre ez nem jellemző a tapasztalataink szerint, szóval ott valami más szélerővel lesz dolgunk. Csenge hősiesen kormányzott, nem volt könnyű helyzetben, Zoli meg elkezdte felszerelni a „Stay sail” vitorlánkat, s ezzel azután a következő bő másfél órában jól el is foglalta magát. Közben megérkezett „a” szél is, erősen, és 40 csomót meghaladó befújásokkal. Motor ide - motor oda, volt, hogy csak 0,9 csomóval haladtunk. A kérdés már csak úgy merült fel, vajon melyik irányba, mert a szél erősen sodort bennünket. Zoli közben küzdött keményen, s helyzetét a hajó ingatag állapota nem tette egyszerűbbé. Volt, hogy egyszerően csak repdesett, mint egy elszabadult strandlabda, majd olyan ütődésekkel nyekkent a fedélzeten, ami felért egy kisebb agyrázkódással. Volt, hogy a forstag körül perdült meg, – mint jól képzett lány a rúdtánc során - máskor Búvár Benőt tekintette példaképének, amikor a fedélzeten hasalva a hullámok szó szerint átsöpörtek rajta. Kérdezhetnénk, miért tartott bő másfél órát kapitányunknak egy vitorla felhúzása, no meg: ha ez ilyen bonyolult miért küzdött vele életre – halálra ? Hmmm... Hát ez egy nehéz kérdés, s ebben bizonyára benne van Zoli lelkivilága is, meg a helyzet is. Az bizonyos, hogy ez egy furcsa konstrukciójú vitorla, amit Csenge és Zoli eddig még csak a kikötőben próbált meg felszerelni. Már akkor is látták, ez olyan, mint az emberre ráöntött ruha: se felvenni, se levenni nem egyszerű, de jól áll. Kapitányunk heves küzdelmében se látott se hallott – ezt tudjuk be a helyzet velejárójának – így azután eleinte arra se lett figyelmes, hogy lassan már már egy krumplival is megdobhatnának bennünket az „F 360” jelű feroeri hadihajóról. Csenge vezetett, Zoli küzdött, ők pedig próbálták kitalálni mi a fenét is csinálunk. Épp jövünk avagy távozunk a szigetekről ? Persze irányunkból ez kikövetkeztethető volt, no de mégis..... Talán moiztak. Előzőleg próbáltak rádióon is hívni bennünket, de Kristóf nem válaszolt. Szerencsére. No mindenesetre miután a „Stay sail” a helyére került – mármint úgy hevenyészve, mert ezt követte később még egy hosszabb állítgatás – akkor Zoli visszahívta rádióon a parti őrség hadihajóját. Kedélyesen, és főleg hosszasan elbeszélgettek. Ennek során – ja, azért a szél csak fúj továbbra is 30 csomóval, s a hullámok táncoltatták a hajónkat, mármint csak a miénket, az övékének ez ugye meg se kottyant – a Coast Guard rádióon lekért tőlünk és rólunk minden adatot, méghozzá betűzve. A hajó adataitól a belépési kikötőig, a rádió hívójelünktől Zoli útlevélszámáig. Egyébként tényleg kedvesek voltak, többször megkérdezték van-e bármi kérdésünk és mondtak várható időjárást is. Mi nagyon

szerettünk volna már nagyvitorlát húzni, hogy kevésbé billegjünk, és kijussunk végre ebből a hullámszerű részről, Zoli pedig szívesen levette volna magáról a gatyáig vizes ruháját, de még kommunikálni kellett. Minden elkövetkezik egyszer, így ennek is eljött az ideje. Már mint a vitorlahúzásnak. Most már csak arra kellett törekednünk, hogy a lehető leggyorsabban, és még időben kiérjünk abból a nagy háromszögből, amelybe az Almanach a veszélyes hullámszerűséget jelöli az áramlási irányok megfordulásakor. Ez az adatok szerint még csak ezután következett, szóval mentünk, ahogy tudtunk. Közben elhaladtunk a Mykines sziget mellett, amely madárkolóniáiról híres, de mi a múltkor is s most is csak egy nagy felhőkupacot találtunk ott, madarat nem. Ha madarat nem is, de valami még ennél is különlegesebbet láttunk: szivárványt! Gyönyörű, teljes ívű szivárványt mely a tengeről a tengerig ért, mint valami nagy kapu. Ezt a Kapitány jó előjelnek tekintette.



A következő néhány óra a motorral és vitorlával való együttes rohanás ideje volt. Később leállítottuk a motort és már csak a vitorlával haladtunk. Így ugye picivel nagyobb vásznat húzhattunk s bár ettől jobban dőlünk, de gyorsabbak is lettünk. Közben az élet a kabinban is normalizálódott. Bevackoltunk Kristóffal a szél felőli oldalon lévő ágyra (1,8X0.55m) és bár a játékok mindig elgurultak, de ezt a fiatalúr most is nagyon élvezte.

Estére a szél csendesedett, mi pedig fokról fokra növeltük a vitorla felületet. Albatrosz Mester – a szélkormányunk - szépen tette a dolgát és kormányozta a hajót. Az első éjszakában Csengének jutott a pihenés, Zoli és én váltottuk egymást a figyelőszolgálatban. Hétfőn délelőtt eleinte úgy tűnt, beigazolódik az időjósok jóvendölése és a szél elcsendesedik. Szerencsére ilyenkor a hullámok is alábbhagynak, azonban rá kell segíteni motorral ha haladni akarunk. A szél lassan visszatért és mi ismét csendesesen szeljük a hullámokat. A csendesesen az persze csak ideig óráig tartott, mert ha van szél nőnek a hullámok, s ez egy idő után olyan döngéseket szül amibe olyankor a hajó minden csavarja beleremeg, s amire Kristóf az egyik felriadásakor azt mondta: "Nekimentünk egy sziklának." Szerencsére ilyen nem történhetett, de éjjel a szél az ígért 2-es Beaufort helyett 6-os fokozatúig erősödött, ami persze jókora hullámokat szült. Ezen az éjszakán Csenge és Zoli váltották egymást az őrsgben. Csenge éjjel lefénnyképezte a gyönyörű naplementét.



Szépséghiba talán csak annyi volt, hogy ez – épp úgy mint az elmúlt éjszaka fényei, szintén – pontosan északon látszott. A látvány minden esetre magával ragadó.

Mindeközben gyakran 7 csomós sebességgel haladtunk, igaz nem könnyű menetben. Küzdelmünk a széllel azért annyi előnnyel járt, hogy igazán gyorsan fogyott a még előttünk lévő táv. 50 mérföldre a partoktól feltűntek az első nagy halászhajók, az egyikőjükkel kommunikálnunk is kellett. Egy darabig jókora köd volt, de ezt a könyvek errefelé nem tekintik egyedi esetnek, állítólag egy átlagos nyári hónapban 8 napon van köd Izland térdégében. Ekkor sokat segített a radar melyet szakaszosan használtunk. Az izlandi partokat 5.14-kor látta meg Zoli, mi azért kicsit később. Eleinte csak homályosan, majd egyre élesebben rajzolódtak ki a vad, sziklás hegyek.



Jó szelünk volt, így egészen a part menti zátonysorig vitorláztunk s csak ott indítottunk motort. Ennek jótékony hatására megindult a fűtés, és a kabin 11,4 fokos hőmérséklete meredek emelkedésnek indult, ami mondjuk erről a pontról nem volt nehéz.

Breiddalsvik település kikötőjét céloztuk meg, ahol a behajózás a sok szikla és zátony miatt ugyan fokozott figyelmet igényel, de minden szél esetén jól védett. Végül 49 órányi hajózás és 252 tengeri mérföld megtétele után elfáradva, ám boldogan érkeztünk meg Izlandra. Mind a négyen egyszerre léptünk ki a szárazföldre ahol Csenge és Zoli öröm táncot jártak. A kikötő kicsi és valóban védett, körülötte elhanyagolt épületekkel. A kicsit távolabb elterülő falucska házai ezzel szemben sokkal igényesebb kialakításúak mint azt vártuk volna.





Sétánk során találtunk három kicsi, de használható játszóteret is. Az egyik a parton, a másik az iskolában, a harmadik pedig az óvodában volt, s Kristóf nagy örömeire mindegyik igénybevehető.



Érdekes módon az időjárás ma egész tavaszias volt, napos, és egyáltalán nem hideg. Kristóf még egy darabig kabát és sapka nélkül is szaladgált, amit nagyon élvezett. Szerintem ilyen kb. 6 hete fordult elő utoljára még Írországban. Felfedeztük az uszodát is, de csak Csengében volt annyi lelkesedés és energia, hogy a délután hátralévő részében meglátogassa. Így Ő este frissen és göndör fürtökkel térhetett vissza a hajóra.

